

ÇOK SEVEN, ÇOK SEVİLEN EFENDİMİZ'İN (SAV) İLK KIZI: ZEYNEP BİNTİ RESÛLULLAH

“Mekkeliler! Eceline susayan bana doğru gelsin. Yok, eğer yaşamak istiyorsanız, çekin gidin buradan. Bu kadını babasına götürmekten başka bir niyetim yok. Ya gitmemize izin verirsiniz ya da hepimiz burada ölür gideriz.”

Kinane keskin nişancı ve usta ok atıcısıydı. Cesurdu da. Gözünü çokluk gibi izafi bir şeyin yıldırması mümkün değildi. Söylediğini yapacaklarını biliyorlardı. Mekkeliler tedirgin olmuşlardı. Durduk yerde öleceklerdi. Bir kadın yüzünden (Hind) bir başka kadın için savaşmaya değer miydi? Onu almaktan vazgeçip, ağız değiştirdiler. Bir aralık Ebû Sufyan yavaşça Kinane'ye sokuldu ve:

“Kinane! Halkın gözü önünde yola çıkmanız doğru bir hareket değil. Sen Muhammed'in başımıza getirdiklerini biliyorsun. Onun kızını böyle açıktan alıp götürmen bizim aczimize delil olacaktır Bu işi sen geceleyin hallet. Şimdi Mekke'ye götür. Halkın itirazı kesildikten sonra gizlice al ve nereye islersen oraya götür.” dedi.

Kınâne “tamam” dedi ve yara-bere içerisinde kalan Hz. Zeynep annemizi ve kızını Mekke'ye götürdü. Annemiz Âtike halanın titiz bir şekilde bakımıyla birkaç gün içerisinde kendine gelmişti Birden fazla üzüntü ve acı yaşayan Hz. Zeynep'i tekrar geceleyin gizlice Mekke'den çıkarttılar. Ebû Sufyan, karısı Hind'in sebep olduğu bu facianın, yüzüne çaldığı lekeyi temizlemek için olacak, Zeynep'i hazırladı ve bir plan üzere Mekke'den kaçırmaya muvaffak oldu. Kendilerini bekleyen Zeyd b. Harise ve arkadaşlarına teslim ettiler. Hind ise, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sav) ve kızı Hz. Zeynep annemizi sevindirecek bu olaydan duyduğu ıstırap ve nefreti Mekke sokaklarında şiirler söyleyerek dile getirdi. Ebu'l-As, annemizi Medine'ye doğru yaşlı gözlerle uğurladı. Hz. Zeynep annemiz hevdecin içinde giderken, bir yandan başına gelenleri düşünüyor bir yandan da kocasının hidayeti için sürekli dua ediyordu. Ondan en küçük sert, kaba bir hareket görmemişti. Kendisine bir defa olsun bağırıp çağırılmamıştı. Birbirlerini çok iyi anlamışlardı. Sevgi dolu eşini, anlayış, uyum ve saadet membaı yuvasını terk ediyordu. Kalbi kırık, akli Mekke'de idi. Bu çetin bir imtihandı. Müslüman olanların birçoğu çocuklarından yahut anne-babalarından ayrılmıştı. Zeynep'in payına da sevgili, pek sevgili eşinden ayrılmak düşmüştü. Kavuşmalarının tek yolu vardı, Ebu'l-As'ın imanı. Hz. Zeynep bu tek yola ümit bağlamış, her nefes eşinin hidayeti için dua eder olmuştu. Bu küçük kafile hüznü, zor ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye ulaştı. Kavuşmanın sevinciyle bütün ağrı ve sızılarını biraz olsun unutturmuştu.

Ebu'l-As, Hicretin altıncı yılında Mekkeliler'in kendisine emanet ettiği ticaret mallarıyla birlikte Şam'dan dönüyordu. Medine-i Münevvere yakınlarında kervanı baskına uğradı. Zeyd b. Harise'nin kumandasında yüzü aşkın bir kuvvet tarafından İs mevkisinde basıldı. Kervanın başında Ebu'l As'ı görünce Hz. Zeyd arkadaşlarına şöyle seslendi. “Sakın kimseyi öldürmeyin. Hepsini canlı olarak yakalayın. Kan dökülmesini istemiyorum.” buyurdu. Kervanın etrafı sarılmıştı. Bu sözleri duyan kervancılar da canlarından emin olunca teslim oldular. Kervanbaşı Ebu'l-As'a misafir gibi davrandı. Çünkü o Efendimizin (sav) damadı, kızı Hz. Zeynep'in kocası idi. Ebul-Âs teyze kızına kavuşabilmek için planlar yapıyordu. Bu yakalanış da belki onun planlarının bir parçasıydı. Çünkü Ebu'l-Âs, fırsat kolluyordu, gece karanlığında

Medine'ye girince ortalıktan kayboluverdi. Medine sokaklarında epeyce bir dolaşım eşinin nerede olduğunu keşfetmeye çalıştı. Sonunda bulmuştu.

“Ey Allah’ım (cc) bu doğru olabilir mi? Onca ayrılık ve hasret şu bir tek kapının aralanması ile bitecek mi? Çektiklerimin sonu geldi mi? Sevgili Zeynep ve güzel kızım burada mı? Sessizce ama içerdekilerin duyabileceği şekilde tıklattı.

-“Kim o?”

-“Benim Ebu’l-As! Senden bana eman vermeni istiyorum!”

Hız. Zeynep’in gözleri yaşlarla ıslanmış, ışıltılı parlıyordu Sonunda hasret bitecekti. Buraya kadar cesaretle geldiğine göre demek Ebu’l-As Müslüman olacaktı! Onu kız Ümame ile baş başa bırakarak çıktı. Baba kız birbirlerini hasretle kucaklaştılar. Ama Ebu’l-Âs tedirgindi daha her şey bitmiş sayılmazdı. Hız. Zeynep mescide vardı. Sabah namazı yeni kılınmış, cemaat dağılmamıştı. Kapıda durdu ve:

-“Ey Müslümanlar! Ben Allah (cc) Resûlü’nün (sav) kızı Zeynep’im. Herkes işitsin ki, teyzem oğlu Ebu’l-As’a eman verdim.” diye seslendi. Sevgili Peygamberimiz (sav) de ashabına:

-“Benim duyduğumu siz de duyunuz mu?” diye sordu. Onlar da:

-“Evet! Ey Allah’ın Resûlü, biz de duyduk.” dediler.

Bunun üzerine Efendimiz (sav):

-“Zeynep’in eman verdiği Biz de eman verdik.” buyurdular.

Ebu’l-As’ın gönlü artık İslâm’a açılmıştı. Artık Medine’de kalacaktı; fakat kendisine emanet edilen mallar ne olacaktı? Bu düşünceler içinde ganimetlerin bölüştürüleceği yere geldi. İki Cihan Güneşi Efendimiz (sav) onun mahcubiyetini ve gönlündeki ışığı gördü. Işık biraz cılızdı bir destek bekliyordu. Ona şule vermek için ashabına:

-“Eğer uygun görürseniz. Ebu’l-As’ın bütün mallarını ve arkadaşlarını kendisine geri veriniz!” buyurdu.

Ebu’l-As hem şaşırıldı, hem çok sevindi, memnun oldu. Kalbi Allah (cc) Resûlü’ne (sav) O’ndaki cömertliğe ve ihsana hayran oldu. Ashâb-ı kiram esirleri hemen serbest bıraktılar ve malları geri verdiler. Olanlara inanamayan Ebu’l-As’ın gözü gönlü doldu. Bu defa kesin kararını vermişti. Malları teslim edip doğruca Medine yolunu tutacak ve Müslüman olacaktı. Ama önce Mekke’ye gitmeliydi. Mekke’ye kervan malları ile birlikte girdi. Kervanda malı olanların haklarını sahiplerine teslim etti.

-“Ey Mekkeliler! Bende herhangi bir alacağı olan kaldı mı?” diye sordu.

-“Hayır, ya Ebu’l-As! Sen bütün malları hak sahiplerine verdin ve ticareti tamam ettin.” cevabını aldı.

-“Benden şimdiye kadar yalan bir söz işittiniz mi?” dedi. Onlar da

-“Hayır, işitmedik. Seni hep doğru sözlü bulduk “dediler. Bunun üzerine Ebu’l-As:

-“Vallahi Medine’de Müslüman olmaya karar vermiştim. Ancak mallarımıza konmak için din değiştirdi demeyesiniz diye buraya geldim.” dedi. “Ey Mekkeliler şahit olun,

ben şehadet ederim ki Allah'tan (cc) başka ilâh yoktur ve ben yine şehadet ederim ki Muhammed (sav) O'nun kulu ve elçisidir.”

Ebu'l-As yıllardır içinde tuttuğu iman sırrını kendileri yüzünden eziyet çektiği, eşinden ayrılmasına neden olan, Mekkeliler'in yüzüne haykırarak bir nevi intikam alıyordu. İçi rahatlamıştı. Bunları yaparken başına bir hal gelebileceğini bile düşünmemişti. Müşrikler başlarına bir kova soğuk su dökülmüş gibi ürperdiler. Onun cesareti karşısında hayrete düşen Mekkeliler'in şaşkın bakışları arasında. Medine'ye gönüller sultanına ve sevgili Zeynep'ine kavuşma hasretiyle, tozu dumana katarak, dinlenmeden, soluklanmadan yola koyuldu. Gece-gündüz demeden yola devam etti. Nihayet Medine'ye girdi. Doğruca Mescid-i Nebevi'ye gitti. İki Cihan Güneşi Efendimiz (sav) ashabıyla sohbet ediyorlardı. Huzuruna varıp oturdu ve kelime-i şehadet getirdi Ashâb-ı kiram onun Müslüman olmasına çok sevindi. Henüz mescidden ayrılmadan Hz. Zeynep'in evine müjdeci gönderdiler. Ebu'l-As da Hz. Zeynep'in evine gitmek üzere izin istedi. Fahr-i Kâinat Efendimiz (sav) izin verdi ve “Biraz sonra biz de geleceğiz.” buyurdu. Sonra birkaç ashabıyla birlikte kızının evine geldi ve Ebu'l-Âs b. Rebî ile nikâhlarını tazeledi. Her ikisine de hayır dualarda bulundu, Ebu'l Âs bunca sene geç kalmanın pişmanlığı ve mahcubiyetiyle sevgili eşine baktı ve:

-“İçimdeki ve dışımdaki putları terk edip geldim. Artık sana tamamen layık bir eş olarak geldim. Zeynep'im, senin yanında olmak her şeye bedel bir nimet iken seninle aynı Allah'a (cc) inanmak ve O'na birlikte kul olmak bundan çok daha büyük bir nimet. Birbirimizden ayrı kalmamıza sebep olduğum için beni affet. Seni dinleyip imana gelmediğim için beni affet. Bu kadar gururlu olduğum için de beni affet.” Uzun, bir müddet ayrı kalmanın ardından gözlerinden boşanan vuslat ve muhabbet gözyaşlarını tutamadılar. Allahu Teâlâ'ya (cc) şükür secdeleri ettiler Bu iki genç insan, onları bir arada tutan sevgilerinden, Hak yolda gösterdikleri sabır ve metanet, doğruluk ve mertlik üzere olmalarından, Allah (cc) için en değerli varlıklarından birbirlerinden-vazgeçmelerinden dolayı mükâfat olarak “kavuşma” hediyesi almışlar yeniden bir araya gelmişlerdi.

Kavuşmalarının ardından iki yıl geçmeden Hz. Zeynep yatağa düştü. Hicret yolculuğu sırasında aldığı darbeler annemizde kalıcı bir hasara sebep olmuş ve annemizin vefatına da yol açmıştı. Geride kalan Ebu'l Âs zaten yeterince ayrılık acısını almış olduğundan fazla yaşamadı. Hz. Zeynep'ini toprağa verdikten iki yıl sonra O da Hakk'ın rahmetine kavuştu. Hz. Zeynep ve Hz. Ebu'l Âs'ın kurduğu muhabbet yuvasında Ali ve Ümame isminde iki çocuk dünyaya geldi. Ali küçükken vefat etmiş Ümame ise Hz. Fatıma'nın vefatından sonra Hz Ali (ra) Efendimiz ile evlenmiştir.

Rabbim bizleri şefaatlerine nail eylesin..